

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **A. V.**, zast. Mgr. Davidem Netušilem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 911/8, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2015, č. j. MV-48262-3/SO-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2018, č. j. 45 A 6/2016 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předcházejícího řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 11. 2015, č. j. MV-48262-3/SO-2013, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila usnesení ze dne 23. 2. 2013, č. j. OAM-75107-5/DP-2012, kterým Ministerstvo vnitra (dále jen „prvoinstanční orgán“) zastavilo řízení o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

[2] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaná shrnula, že prvoinstanční orgán žalobkyni povolil pobyt na území České republiky na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem jiné/ostatní s dobou platnosti ode dne 1. 7. 2012 do dne 31. 10. 2012, to znamená s délkou pobytu 123 dnů. Žalobkyně dne 27. 11. 2012 podala k prvoinstančnímu orgánu

žádost o povolení k dlouhodobému pobytu s žádostí o prominutí zmeškání lhůty, a to s odůvodněním, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podala již dne 1. 10. 2012, avšak z neznalosti tak neučinila osobně, ale prostřednictvím poštovního doručovatele. Žalovaná připomenula, že prvoinstanční orgán žalobkyni vrátil žádost ze dne 1. 10. 2012 s tím, že ji nepodala zákonem stanovenou formou, tedy osobně podle § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („dále jen zákon o pobytu cizinců"), a proto se na žádost hledí, jakoby ji žalobkyně vůbec nepodala. Řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 27. 11. 2012 prvoinstanční orgán zastavil podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců na území, neboť žalobkyně podala žádost v době, kdy k tomu již nebyla oprávněna podle § 47 odst. 1 naposledy uvedeného zákona. Žalovaná konstatovala, že dne 27. 11. 2012 již žalobkyně nebyla oprávněná k podání žádosti, neboť tak mohla učinit nejpozději jen do dne 18. 10. 2012. Skutečnost, že žalobkyně nevěděla, v jaké formě žádost podat, podle žalované nepředstavuje důvod nezávislý na její vůli. Žalobkyně mohla do 5 dnů odstranit vady podání, tedy učinit jej osobně, vzhledem k tomu, že tak neučinila, nebylo možné k němu přihlížet a pro pozdější řízení se stalo zcela bezvýznamné. K námitce, že podání ze dne 1. 10. 2012 prvoinstanční orgán vrátil až dne 25. 11. 2012, a proto jej žalobkyně zopakovala osobně až dne 27. 11. 2012, žalovaná uvedla, že podle spisové dokumentace prvoinstanční orgán vrátil první podání dne 2. 11. 2012, přičemž neúspěšně se pokoušel o vrácení již dne 23. 10. 2012. I kdyby prvoinstanční orgán přihlédl k této skutečnosti jako k překážce pro podání ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nesplnila by žalobkyně povinnost učinit podání do tří pracovních dnů po odpadnutí překážky. Vzhledem k tomu, že prvoinstanční orgán řízení o žádosti toliko z procesních důvodů zastavil, nebyl povinen posoudit dopady tohoto usnesení do soukromého a rodinného života žalobkyně.

[3] Rozsudkem ze dne 26. 1. 2018, č. j. 45 A 6/2016 - 36, Krajský soud v Praze zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že žalobkyně byla povinna podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 169 odst. 14 a § 42 odst. 5 zákona o pobytu cizinců osobně, a to k prvoinstančnímu orgánu. Přitom není podstatné, zda správní orgány ve věci správně aplikovaly § 37 odst. 4 správního řádu. Tak jako tak totiž žalobkyně podání ze dne 1. 10. 2012 nepotvrdila do pěti dnů osobním podáním. V této souvislosti krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 9 As 90/2008, podle kterého správní orgán není povinen vyzvat podatele, který neučinil podání v náležité formě, k jeho potvrzení. Prvoinstanční orgán podle krajského soudu učinil vrácením podání vůči žalobkyni vstřícný krok, neboť zaslané podklady si mohl ponechat, a žalobkyně by se tak dověděla o právním hodnocení svého podání až mnohem později. Krajský soud vyložil, že prvoinstančnímu orgánu nesvědčilo oprávnění upustit od podmínky osobního podání žádosti žalobkyně podle § 168 odst. 14 zákona o pobytu cizinců. Interpretace žalobkyně, že toto oprávnění zastupitelského úřadu je třeba analogicky vztáhnout i na ministerstvo, jde zcela proti jazykovému, systematickému i logickému výkladu uvedeného ustanovení zákona. Úvahy žalobkyně o nepotřebnosti prokazování totožnosti při podávání druhé a další žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nejsou ve světle zcela jasného požadavku na osobní podání žádosti relevantní. Krajský soud nepřisvědčil námitce, že žalobkyni bránily ve včasném podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu důvody nezávislé na její vůli

podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyní tvrzené potíže s doručováním vrácené žádosti nastaly až po uplynutí lhůty k jejímu podání a postup prvoinstančního orgánu vyvolala sama žalobkyně nesprávným podáním žádosti. Další žádost žalobkyně ze dne 27. 11. 2012 sice byla podána v zákonem vyžadované formě, avšak s ohledem na § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců byla podána pozdě, neboť posledním dnem, kdy žalobkyně mohla žádost podat, byl den 18. 10. 2012.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítla, že žalobou napadené rozhodnutí stojí na stanovisku, že uplynutím 5 dnů ode dne podání žádosti o dlouhodobý pobyt korespondenční cestou žadateli bez dalšího skončí možnost tento procesní úkon zhojit osobním doplněním podáním. Žalovaný je podle stěžovatelky názoru, že den, kdy se po marném uplynutí 5 dnů žadatel dostaví žádost doplnit osobním podáním, je teprve dnem podání žádosti a k dřívějšímu korespondenčnímu podání se nepřihlíží. Stěžovatelka uvedený právní názor odmítla s odůvodněním, že se opírá o neexistující nález Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 2317/10, přičemž i usnesení Ústavního soudu z téhož dne a téže spisové značky s věcí nikterak nesouvisí, neboť pojednává o platnosti a účinnosti doručení rozhodnutí tzv. fikcí osobě obviněné z přestupku. Stejně tak s věcí nesouvisí ani rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 - 70, ve kterém Nejvyšší správní soud posuzoval otázku platnosti podání doručovaného elektronickými prostředky bez zaručeného elektronického podpisu. Stěžovatelka poukázala na § 37 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a konstatovala, že z platné právní úpravy nelze dovodit povinnost doplnit korespondenční podání žádosti o dlouhodobý pobyt osobním podáním právě ve lhůtě 5 dnů. Naposledy uvedené ustanovení se totiž vztahuje toliko k podání učiněnému písemně, ústně do protokolu nebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem, popřípadě zhojením nedostatku formy podání jinými způsoby ve lhůtě do 5 dnů. Ustanovení § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců upravuje toliko osobní podání žádosti, aniž by ovšem upravovalo formu podání. Vzhledem k tomu, že správní řád ani zákon o pobytu cizinců podle stěžovatelky nestanoví postup správního orgánu po podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu jiným způsobem než osobně a nestanoví ani lhůtu pro odstranění nedostatku formy podání, došlo podáním žádosti ze dne 1. 10. 2012 k zahájení správního řízení, které dosud probíhá. Prvoinstanční orgán přitom vrácením žádosti postupoval mimo rámec zákona, tedy v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky.

[5] Nad rámec výše uvedeného stěžovatelka konstatovala, že ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců nedopadá na situaci, kdy žadatel podává žádost o dlouhodobý pobyt na území České republiky, neboť stanoví, že zastupitelský úřad může od osobního podání v odůvodněných případech upustit. Osobní podání žádosti je tedy nezbytné jen v cizině, nikoliv na území České republiky. Stěžovatelka v této souvislosti vyložila, že účelem uvedené úpravy je ověření cestovního dokladu, které však při podání žádosti na

území České republiky není nezbytné. K opačnému výkladu stěžovatelka neshledala rozumného důvodu ani ve srovnání s úpravou podávání žádostí o prodloužení dlouhodobého a přechodného pobytu.

[6] I kdyby soud nepřisvědčil výše uvedeným námitkám, stěžovatelka uvedla, že prvoinstanční orgán byl oprávněn upustit od povinnosti osobního podání žádosti a měl se touto otázkou z vlastní úřední povinnosti zabývat. Prvoinstanční orgán měl v případě stěžovatelky od uvedené povinnosti upustit a vyzvat ji, aby v přiměřené lhůtě předložila originál cestovního dokladu.

[7] I kdyby soud nepřisvědčil ani poslednímu z uvedených argumentů, stěžovatelka namítla, že prvoinstanční orgán byl povinen vrátit jí podání ze dne 1. 10. 2012 tak, aby jí umožnil podat žádost včas. Vzhledem k tomu, že tak prvoinstanční orgán neučinil, založil tím důvod nezávislý na její vůli, pro který nemohla žádost včas podat, čímž zasáhl do jejího práva na spravedlivý proces a porušil zásadu tzv. rovnosti zbraní. Stěžovatelka doplnila, že svou první žádost podala záměrně v dostatečném předstihu, aby dokázala reagovat na případné výtky prvoinstančního orgánu. Skutečnost, že se jí prvoinstanční orgán pokusil vrátit žádost již 23. 10. 2012, na věci nic nemění, neboť k tomuto okamžiku již nebylo včasné podání žádosti možné. Nadto, stěžovatelka byla v dané době ubytována na ubytovně a poštovní zásilku nebylo možné doručit chybou recepce. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelka rovněž navrhla, aby Nejvyšší správní soud uložil žalované povinnost nahradit jí náklady řízení ve výši 8.228 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění rozsudku krajského soudu a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to z toho důvodu, že přiznáním odkladného účinku se podle § 73 odst. 3 s. ř. s. pozastavují účinky napadeného rozhodnutí pouze do skončení řízení před soudem. Rozhodování o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku by tedy nemělo žádný smysl za situace, kdy se řízení tímto rozsudkem končí a rozsudek je vydán neprodleně po nezbytném poučení a uplynutí lhůty k vyjádření žalované ke kasační stížnosti podle § 109 odst. 1 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelce, že podáním ze dne 1. 10. 2012 zahájila správní řízení, které dosud probíhá, respektive, že správní řád ani zákon o pobytu cizinců nestanoví postup správního orgánu po podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu jiným způsobem než osobně a nestanoví ani lhůtu pro odstranění nedostatku formy podání. Nejvyšší správní soud totiž již v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 Ans 9/2012 - 35, konstatoval, že „[p]*ožadavek osobního podání je speciálním ustanovením k ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, podle něhož je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálnopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu. V § 37 odst. 4 správního řádu je tak obsažen jednak požadavek na formu podání (písemně nebo ústně) a dále požadavek na možné způsoby jeho doručení (elektronicky se zaručeným podpisem). Ustanovení § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb., obsahuje navíc speciální požadavek výhradně osobního doručení žádosti přímo osobou žadatele. Jedná se o speciální právní úpravu ve vztahu k § 37 odst. 4 správního řádu, která má před úpravou obecnou přednost.*“ V rozsudku ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 25/2016 - 34, Nejvyšší správní soud doplnil, že „[z]*ávěry judikatury tak lze bez problémů akceptovat v případě podávání žádostí poštovní přepravou, neboť se zjevně nejedná o splnění podmínky osobního podání žádosti, a tedy nesplnění požadované formy podání.*“

[13] Nejvyšší správní soud nemá důvod měnit citované právní názory ani v nyní posuzované věci. Stěžovatelce sice lze dát za pravdu, že samostatně interpretovaný správní řád či zákon o pobytu cizinců na území České republiky nastalou situaci neupravují, upravují ji však společně za užití standardního výkladového pravidla „lex specialis derogat legi generali“ („zvláštní právní úprava má přednost před obecnější právní úpravou“). Osobní podání žádosti podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do dne 23. 6. 2014, je tak v důsledku uvedeného výkladového pravidla nutné považovat za jediný možný způsob doručení žádosti, jehož nedodržení musí žadatel zhojit do pěti dnů od podání podle věty druhé § 37 odst. 4 správního řádu. Ostatně, uvedený právní názor akceptoval i Ústavní soud v usnesení ze dne 24. 9. 2013, sp. zn. IV. ÚS 642/13, neboť ve věci Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Ans 9/2012 uvedl, že „[j]*e toho názoru, že výklad podaný správními soudy nepostrádá racionální základ a učiněný právní závěr, k němuž správní soudy dospěly, přesvědčivě a řádně odůvodnily s konstatováním, že ustanovení § 169 odst. 14 obsahující požadavek osobního podání žádosti je speciálním ustanovením (lex specialis) k § 37 odst. 4 správního řádu.*“ Z výše uvedených závěrů Nejvyšší správní soud dovodil, že žádost ze dne 1. 10. 2012, kterou stěžovatelka zaslala žalované poštou, nebyla bez osobního potvrzení podle věty druhé § 37 odst. 4 správního řádu způsobilá zahájit řízení o povolení k dlouhodobému pobytu.

[14] Podle Nejvyššího správního soudu povinnost potvrdit nesprávným způsobem učiněné podání stěžovatelce vyplývala z druhé věty § 37 odst. 4 správního řádu, tedy přímo ze zákona, a prvoinstanční orgán nebyl povinen ji na tuto skutečnost upozornit. Je zřejmé,

že lhůta stanovená ve větě druhé § 37 odst. 4 správního řádu v délce trvání pěti dnů vylučuje, že by měl zákonodárce opačný záměr. Ostatně, jakkoliv se Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 - 70, vyjadřoval k otázkám spojeným s elektronickým podáním, z jeho závěrů také vyplývá obecný závěr, že správní orgán není povinen upozornit podatele na povinnost potvrdit podání podle věty druhé § 37 odst. 4 správního řádu. Nejvyšší správní soud totiž v této souvislosti uvedl, že „[p]*okud by stěžovatelka učinila podání, které by bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, ale postrádalo by některou z předepsaných obsahových náležitostí, bylo by povinností správního orgánu v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu stěžovatelku vyzvat k jejich doplnění. Pokud však stěžovatelka neučinila podání v zákonem stanovené formě, bylo třeba postupovat podle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, tj. podání do 5 dnů písemně nebo ústně do protokolu potvrdit či opatřit elektronickým podpisem. Nepostupovala-li stěžovatelka dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, pak její podání, nebylo způsobilé zahájit předmětné správní řízení a nelze k němu vůbec přihlížet, ani odstraňovat jeho případné obsahové vady. Správní orgán vždy přihlíží k podáním učiněným zákonem předepsanou formou, podání učiněná jinou formou se stanou v řízení relevantní pouze za předpokladu jejich následného doplnění (do 5 dnů) některou z uvedených kvalifikovaných forem podání.*“ Prvoinstanční orgán podle Nejvyššího správního soudu nikterak nepochybil, když stěžovatelce bez dalšího procesního vyústění vrátil žádost ze dne 1. 10. 2012, protože ji do pěti dnů nepotvrdila podle § 37 odst. 4 správního řádu.

[15] Prvoinstanční orgán přitom nebyl povinen vrátit stěžovatelce žádost tak, aby ji stihla znovu podat, tentokrát osobně a stále ještě ve lhůtě podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Vzhledem k tomu, že prvoinstanční orgán nebyl oprávněn k žádosti stěžovatelky ze dne 1. 10. 2012 vůbec přihlížet, nebyl rovněž povinen žádost stěžovatelce vrátit, a tím spíše nebyl povinen vrátit žádost dříve, než tak skutečně učinil. K tvrzení, že stěžovatelka podala žádost s předstihem právě proto, aby měla dostatek času odstranit případné nedostatky žádosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelce nic nebránilo požádat prvostupňový orgán ve smyslu § 4 odst. 1 a 2 správního řádu o vysvětlení, jak podat žádost o dlouhodobý pobyt, popřípadě o sdělení, zda tak učinila právně relevantním způsobem. Stěžovatelka ovšem neuvedla, že by takto postupovala. Podle Nejvyššího správního soudu přitom nemohla legitimně předpokládat, že ji prvoinstanční orgán nad rámec zákona a z vlastní iniciativy poučí o jakémkoliv nedostatku jejího podání, byť ona sama o takové poučení neprojevila zájem. Nejvyšší správní soud odmítl tvrzení stěžovatelky, že problémy s vrácením její žádosti ze dne 1. 10. 2012 představovaly důvody na její vůli nezávislé, pro které byla oprávněna podat žádost podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky do tří dnů od jejich odpadnutí. Stěžovatelka totiž nepodala žádost ze dne 27. 11. 2012 opožděně proto, že jí prvoinstanční orgán nebo pracovníci recepce ubytovny, kde bydlela, zabránili seznámit se s důvody vrácení první žádosti. Stěžovatelka promarnila lhůtu k podání žádosti z neznalosti práva, tedy z důvodu, který závisel právě jen na její vůli. Stěžovatelka se nadto zmýlila, pokud uvedla, že krajský soud k namítanému prodlení s vrácením její žádosti odkázal na neexistující nález Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 2317/10. Krajský soud totiž toliko v popisné části odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že na takové rozhodnutí odkázala žalovaná ve vyjádření k žalobě; sám z něj žádné závěry nečinil.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou stěžovatelky, že prvoinstanční orgán byl povinen upustit od povinnosti osobního podání žádosti a měl se touto otázkou z vlastní úřední povinnosti zabývat. Jak vyplývá z § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců na území České republiky i z níže citované důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb., oprávnění upustit od povinnosti osobního podání žádosti náleží toliko zastupitelskému úřadu. Ministerstvo vnitra, které bylo v posuzované věci příslušné k rozhodnutí o žádosti stěžovatelky, takové oprávnění vůbec nemělo.

[16] K námitce, že podmínka osobního podání žádosti podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců dopadá toliko na situaci, kdy ji žadatel podává u zastupitelského úřadu, nikoliv na situaci, kdy pobývá na území České republiky, se již Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 25/2016 - 34. Podle uvedeného rozsudku „[…] *§ 169 odst. 14 bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo zákonem č. 427/2010 Sb. Podle důvodové zprávy k § 169 odst. 14 ‚(u)pravuje se povinnost podat žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu osobně. Zastupitelský úřad bude mít možnost v odůvodněných případech od vyžadování povinnosti osobního podání žádosti upustit (např. velká vzdálenost). Ve vztahu k žádostem podávaným na zastupitelských úřadech má toto opatření eliminovat podávání žádostí bez zákonem stanovených náležitostí, které jsou následně doplňovány žadatelem či jeho zástupcem na území České republiky na základě výzvy správního orgánu, který je příslušný k rozhodnutí o žádosti. Zastupitelský úřad v takovém případě nemá možnost posoudit předložené doklady s ohledem na své znalosti místních podmínek. Eliminovány mají být také případy, kdy jsou žádosti zastupitelským úřadům zasílány prostřednictvím provozovatele poštovních služeb žadateli pobývajícími na území České republiky. Úprava je rovněž motivována snahou omezit závislost žadatelů na zprostředkovatelích. Pokud jde o žádosti podávané na území České republiky, souvisí povinnost podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu se zavedením biometrických údajů do průkazu o povolení k pobytu. Změna by současně měla přispět ke zkrácení doby řízení o takové žádosti.‘ [srov. Důvodová zpráva k zákonu č. 427/2010 Sb., změna zákona o pobytu cizinců na území ČR, Poslanecká sněmovna PČR 2010 (tisk č. 70/0)]. Z důvodové zprávy vyplývá, že zákonodárce vztahoval podmínku osobního podání žádostí nejen k žádostem podaným na zastupitelském úřadu, ale také k žádostem podaným na území České republiky.*“ Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelčině interpretaci účelu § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Stěžovatelka byla povinna podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu osobně, byť ji nepodávala k zastupitelskému úřadu, ale k Ministerstvu vnitra.

[17] Vzhledem k uvedeným skutečnostem Nejvyšší správní soud dovodil, že žádost stěžovatelky o povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 1. 10. 2012 neměla žádné právní účinky a nemohla nikterak zhojit, že stěžovatelka podala žádost ze dne 27. 11. 2012 opožděně. Prvoinstanční orgán proto nepochybil, když řízení o žádosti stěžovatelky ze dne 27. 11. 2012 zastavil pro opožděnost. Stejně tak nepochybil ani žalovaný a krajský soud, když zamítli odvolání a žalobu stěžovatelky.

IV. Závěr

[18] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rozsah vyplývající z její úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu